

Virányi Gergely

A határrendészeti tisztképzés a határrendészet szolgálatában¹

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Főtitkár Úr! Tisztelt Kollégák!

A jubileumi kötetben tanulmányom jelent meg, a konferencián pedig előadást tarthatok. Mindkét lehetőséget tisztelettel megköszönöm a szervezőknek. A publikáció feldolgozható, ezért őrizkedem attól, hogy megismételjem a leírtakat. Inkább ott folytatom a gondolatokat, ahol a kötet terjedelmi korlátai miatt be kellett fejeznem „*a képzéstörténeti múlt utókornak szánt üzeneteit*”.

1. kérdésként: Beszéljünk közös nyelven – alapdefiníciók saját megfogalmazásomban

A rendészeti képzés speciális képzési rendszer, amely a teljes rendészeti ágazat számára, rendészeti képesítésű szakemberek felkészítését célozza és eredményezi.

Magában foglalja a rendészeti szakképzést és felsőoktatást, valamint az iskolarendszerű és azon kívüli át- és továbbképző, közép- és felsővezető-képző tanfolyamokat.

A határrendészeti képzés a rendészeti képzés része, amely a határrendészeti szolgálati ág számára, határrendészeti képesítésű szakemberek felkészítését célozza és eredményezi.

A rendészeti felsőoktatás a közigazgatási, rendészeti és katonai képzési terület önálló képzési ága, amely rendészeti alap-, mester- és doktori fokozatot biztosít.

Magában foglalja a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Rendészettudományi Karán és a karközi Katasztrófavédelmi Intézetben működtetett rendészeti alapszakokat és szakirányait, szakirányú továbbképzési szakokat, valamint mesterszakokat, továbbá az Egyetem küszöbön álló rendészettudományi doktori iskoláját.

A határrendészeti felsőoktatás a rendészeti felsőoktatás része, amely a rendészeti igazgatási alapszak határrendészeti szakirányaként felsőoktatási alapfokozatot, a rendészeti vezető mesterszak elvégzésével mesterfokozatot, végül a rendészettudományi doktori iskola kimenetén doktori fokozatot biztosít.

A rendészeti tisztképzés a rendészeti képzés és egyben a rendészeti felsőoktatás összetevője, amely a rendészeti képesítésű tisztek felkészítését célozza és eredményezi.

¹ Előadás a „110 éves a modernkori magyar határrendészet” c. tudományos konferencián.

A határrendészeti tisztképzés a határrendészeti képzés és egyben a határrendészeti felsőoktatás összetevője, amely a határrendészeti képesítésű tisztek felkészítését célozza és eredményezi.

Előadásomban *a határrendészeti felsőoktatásban folytatott határrendészeti tisztképzésre koncentrálok*, és előadásom címét is erre szűkítve kérem értelmezni.

2. kérdésként: A mai helyzet előzményeiről és a jelenről – röviden

Legújabb-kori történetükre 1960-ig visszapillantva, a határőr tisztképzést is folytató *katonai tanintézetek és felsőoktatási intézmények* kiforrott intézményi stratégiával rendelkeztek, eredményesen végezték képzési és kutatási feladataikat.

Emlékeztetőül: 1960-tól az Egyesített Tiszti Iskola (ETI), majd 1967-től a Kossuth Lajos Katonai Főiskola (KLKF); valamint a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskola (ZMKMF) később Bolyai János Katonai Műszaki Főiskola (BJKMF); továbbá 1960-tól a Zrínyi Miklós Katonai Akadémia (ZMKA) és 1996-tól a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem (ZMNE).

Sokunknak *ismerősként csengenek*: ETI BM Határőr és Karhatalmi Tagozat; KLKF BM Határőr és Karhatalmi Tanszék; KLKF Határőr Szaktanszék; BJKMF Határőr Műszaki Tanszék; ZMKA Határőr Tanszék; ZMNE Határrendészeti és Védelmi Tanszék.

Pozitív megítélés és elismerés illeti a *Rendőrtiszti Főiskolát* is (RTF), amely az 1970-ben történt alapításától kezdve betöltötte rendeltetését és jól megfelelt a vele szemben támasztott követelményeknek. A rendőri szakokon és átképző tanfolyamokon már a kezdetektől is tanulhattak határőr tisztek, de az önálló határrendészeti tisztképzés 1992-től datálódik.

A határőrizetben történt jelentős változások következményeként, a '80-as években törvényszerűen megszületett a határőr tisztképzés korszerűsítésének igénye is. Az egyre markánsabb határrendészeti feladat- és hatáskörök mindinkább a rendészeti és kevésbé a katonai felkészültséget igényelték. A rendészeti rendszerben helyére került határrendészet és a határőr tisztképzés addigi rendszere között *ellentmondások keletkeztek, amelyeket fel kellett oldani*.

A képzés korszerűsítése 1989-ben kezdődött meg a Határőrség vezetőinek irányításával, a kiképzési osztály és a szakosztályok, valamint a két felsőoktatási tanszék bevonásával. A korszerűsítés fő irányai: 1) határrendészeti átképzésben részesíteni a Határőrség hivatásos állományát; 2) határrendészeti feladatokra is felkészíteni a katonai felsőoktatási intézmények határőr hallgatóit; 3) határrendészeti tiszthelyettes-képzést létesíteni Körmenten; 4)

határrendészeti tisztképzést létesíteni az RTF-en. (Előadásomban, ez utóbbi feladatra koncentrálok.)

A képzés-korszerűsítés menetében, belügyminiszter úr 1992. szeptember elsejei hatállyal megalapította az **RTF határrendészeti szakát**. Miniszter úr felhatalmazásából a Határőrség országos parancsnoka és az RTF főigazgatója a szaklétesítést megelőzve, már 1992. március elsejével létrehozta az **RTF Határrendészeti Tanszékét**.

A határrendészeti tisztképzés a határőr tisztképzésből nőtt ki; **szellemi és személyi bázisát** a KLKF Határőr Szaktanszékről áthelyezett öt oktató² jelentette. Mi öten, a gyökereinket nem felejtettük és nem felejtjük. Jó iskoláink és fantasztikus nevelőink, tanáraink voltak mind a Kossuthon, mind a Zrínyin. Mi valamennyien a KLKF határőr szakán, később a ZMKA határőr parancsnoki szakán végeztünk; ketten a „Zrínyin” szereztünk egyetemi doktori fokozatot. A KLKF elhagyásakor büszkeséggel töltött el bennünket, hogy „kossuthosok” lehettünk, és megkíséreltünk minden addigi határőr értéket „átvinni a túlsó partra”. Az RTF segítőkészen fogadott, és megtiszteltetésnek tartjuk ma is, hogy a határrendészeti tisztképzés szolgálatába szegődhettünk. Akkori helyzetünkre pontosan illik a mondás: „jó helyen voltunk, jó időben”.

A tárgyhoz visszatérve: objektív tények igazolják az 1989-ben született vezetői döntések előrelátását, helyességét.

- 1) A **határőr tisztképzés**, értékekben gazdag 48 év után – kifutásos alapon – megszűnt a katonai felsőoktatásban. A ZMNE-en utolsó alkalommal 2008-ban avattak határőr tiszteket, akiknek rendészeti/határrendészeti felkészítésében, az utolsó tanévben az RTF érintett tanszékei és oktatói hathatósan közreműködtek.
- 2) A **határrendészeti tisztképzés** az RTF-en maradéktalanul beváltotta a reményeket, két évtizede magas szinten tesz eleget a felsőoktatási és a megrendelői követelményeknek.
- 3) A 2012. évi átalakítás következtében a **Nemzeti Közszerológati Egyetem** vált (a továbbiakban: NKE vagy Egyetem)³ a rendészeti felsőoktatás bázisintézményévé. Az NKE **Rendészettudományi Kar** (RTK) feladat- és hatáskörébe tartozik a határrendészeti

² **Cseh József** hőr. szds, csoportvezető; **Dsupin Ottó** hőr. szds, csoportvezető; dr. univ. **Varga János** hőr. alez, csoportvezető; dr. jur. **Farkas János** hőr. alez, tanszékvezető-helyettes; dr. univ. **Virányi Gergely** hőr. ezds, tanszékvezető.

³ **Az NKE létrehozásáról** a Kormány a 1278/2010. (XII. 15.) sz. határozatával döntött. Létesítésének szabályairól a 2011. évi XXXVI. tv., majd működésének alapelveiről és céljairól a Nemzeti Közszerológati Egyetemről, valamint a közigazgatási, rendészeti és katonai felsőoktatásról szóló, 2011. évi CXXXII. törvény rendelkezett.

tisztképzés, amelynek letéteményese továbbra is az NKE RTK *Határrendészeti Tanszék* (a továbbiakban: Tanszék).

- 4) Az immáron egyetemi Tanszék *jogutód intézménye lett* a katonai és rendészeti felsőoktatási intézmények minden korábbi határőr tanszékének.

Engedjék meg, hogy röviden megosszam az Egyetemmel összefüggő személyes érintettségemet is. Jó-néhány „megszállotthoz” hasonlóan és velük együtt, magam is az új Egyetem érdekében dolgoztam pontosan másfél évig, az eredeti munkaköröm (*RTF oktatási és tudományos rektor-helyettes*) maradéktalan ellátásával.

A modernizációs folyamatban hittem és vallottam, hogy az új Egyetem létrehozását a „Közjó” szolgálatának racionális és egyre magasabb szintű szükségletei kényszerítik ki. Eljutottam annak cselekvő támogatásáig, hogy a közszolgálat számára az alapjaiban szorosan összehangolt, majd differenciáltan arra épülő olyan képzési rendszert kell működtetnünk, amelynek eredményeként a végzetek helyes válaszokat tudnak adni a közigazgatás, a honvédelem, a nemzetbiztonság és a rendészet mindennapi kérdéseire, másrészt cselekvő részeseivé válhatnak a törvényszerűen bekövetkező reformfolyamatoknak.

Az Egyetem létrejöttétől öt évre elnyert pályázattal, de mindössze egyetlen hónapig oktatási rektor-helyettesként szolgálhattam a közigazgatási, a rendészeti és a katonai felsőoktatást. Az egészségi állapotom megromlása miatt 2012. január 31-ével felmentésemet kértem a beosztásomból. Immáron tizenhat hónapja nem csupán „címzetes”, hanem „valóságos” nyugdíjas vagyok, de továbbra is elkötelezett híve a rendészettudománynak, a rendészetnek és határrendészetnek, az egyetemi rangú, megismétlem: *az egyetemi rangú rendészeti felsőoktatásnak és határrendészeti tisztképzésnek*. Mindezek alapján bátorodom kérni, hogy gondolataimat ne tekintsék „partvonalon kívülinek”. Már csak azért sem, mert azok többségét már két évvel ezelőtt befogalmaztam az egyetemi irányító és képzési dokumentumok hatáskörömbé tartozó fejezeteibe, illetve a rektor-helyettesi pályázatomba, így azok nem csupán egy obsitos, „hirtelen felindulásból rögtönzött” utólagos ötletei.

3. kérdésként: Előadásom címére utalva – a szolgálatról

A rendészeti felsőoktatás, illetve a határrendészeti tisztképzés *akkor és oly' módon szolgálja* a rendészetet, illetve a határrendészetet, *ha és amennyiben:*

- 1) kiegyensúlyozott jogszabályi környezetben és stabil egyetemi háttérrel betölti a rendeltetését, magas szinten eleget tesz a vele szemben támasztott követelményeknek;

- 2) igazodik az Egyetem létrejöttének alapeszméihez, és arra törekszik, hogy a végzettek korszerű társadalomelméleti, kommunikációs és informatikai felkészültséggel, valós idegen-nyelvtudással, megbízható szakmai és vezetői kompetenciákkal rendelkezzenek;
- 3) hivatásával kettős célt teljesít: a nemzetközi szinten is helytállni képes szakembereket képez egyrészt a rendészet és a határrendészet mai ellátására, másrészt a rendészet és a Rendőrség jövőre orientált fejlesztéséhez;
- 4) praxisorientált kutatással hozzájárul a rendészeti professzió fejlesztéséhez, a rendészeti életpálya-modell felépítéséhez, a vertikális előmenetelhez és a horizontális átjáráshoz;
- 5) tevékenységében harmonikus egységet képez a Rendőrség szolgálati és életviszonyaihoz igazodó körülmények közepette végzett oktatás, nevelés és kutatás.

Amint az egyetemi képzés egészére, úgy a határrendészeti tisztképzésre is érvényesek a ***nemzeti felsőoktatással⁴ összefüggő jogszabályok***. Azokon kívül a határrendészeti tisztképzés egészét a „felsőoktatási megrendelő”, azaz a Belügyminisztérium és a Rendőrség feladatrendszeréből eredő ***gyakorlati szükségletek*** determinálják. A képzés általános követelményrendszerén kívül a Belügyminisztérium, illetve a Rendőrség és annak határrendészeti szolgálati ága minden más szaktól és szakiránytól eltérő sajátos, illetve különös és speciális követelményeket is támaszt a határrendészeti tisztképzéssel szemben. (Nyugtázzuk: és ez így is van rendjén.)

A követelményrendszer hierarchikus tagozódása a következőképpen vázolható:

- társadalmi és felsőoktatási általános követelmények: a közigazgatási, rendészeti és katonai képzési terület egészével szemben;
- a Belügyminisztérium és a Nemzetgazdasági Minisztérium által támasztott sajátos követelmények: a rendészeti képzési ággal szemben;
- a Rendőrség, a Büntetés-végrehajtási Szervezet, az Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, valamint a Személy-, Vagyonvédelmi, és Magánnyomozói Szakmai Kamara által diktált különös követelmények: a rendészeti képzési ág adekvát alapszakjaival és szakirányaival, mesterképzéseivel és doktori képzésével szemben;

⁴ Lásd: a 2011. évi CCIV. törvény a nemzeti felsőoktatásról és végrehajtási rendeletei

- a Rendőrség határrendészeti szolgálati ágának speciális követelményei: a rendészeti igazgatási alapszak határrendészeti szakirányával szemben.

Az előadás címére ismét visszaulva: minden kibocsátáskor, ***a komplex követelményrendszert tükröző kimenő-teljesítménnyel végzetek képesek meggyőzően bizonyítani, hogy a határrendészeti tisztképzés valóban a határrendészet szolgálatában áll.***

4. kérdésként: Oktatási, kutatási és minőségügyi kihívások

- 1) A követelmények teljesítése érdekében és folyamatában a jogutód egyetemi tanszék felelőssége osztatlan és ezért még inkább fokozott, mert a határrendészeti tisztképzés oktatási tudásbázisává és szellemi centrumává kell válnia. A képzés és a kutatás legfőbb hozama annyi lesz majd, amennyit a praxis profitálhat abból.
- 2) A határrendészeti tisztképzés fókuszában is a hallgató-központú képzés, a rendészettudományos kutatás és a képzési környezet folyamatos minősége kell, hogy álljon.
- 3) Az országos rendőrfőkapitány úr, a rektor úr és a dékán úr határozott támogatásával végső soron a tanszékvezetőnek kell megteremtenie – de e magasabb vezetők nélkül képtelen megteremtenie – a megfelelő tudományos minősítéssel és szakmai gyakorlattal rendelkező oktatói kart; biztosítani kell a minőségi oktatók megtartását és utánpótlását; a szakmai és az oktatói munkakörök közötti harmonikus mobilitást.
- 4) A gyakorlatias felkészítés érdekében szoros együttműködést kell folytatni a Rendőrség központi, területi és helyi szerveivel, valamint szigorúan a hazai és az uniós gyakorlat által determináltan kell fejleszteni a határrendészeti tisztképzést is. A szakmai szervek nélkül képtelenség teljesíteni a képzési és kimeneti követelményeket. Röviden fogalmazva: a magas szintű elméleti ismereteket nem lehetne párosítani a gyakorlati kompetenciákkal, és mindezek ötvözeteként nem születhetne meg a korszerű és megbízható teljesítményképes tudás.
- 5) A határrendészeti tisztképzés során is érvényesíteni kell a korszerű pedagógiai elveket, metodikákat és technikákat. Annál is inkább, mert ami eredményes volt a korábbi években, annak egy része ma már nem célravezető. Holnap meg végképp' nem lesz az. Vezérelje ezért is a Tanszék a képzésben és a kutatásban az értékrendszerek (általam 2011-ben, éppen e Díszteremben megfogalmazott) triász: értékmegőrzés – értéktranszfer – újérték-teremtés.

Nézzünk előre: a 2012-ben bevonult elsőévesek megközelítően 2059-ig fogják szolgálni a „Köz” javát. Helyt kell állniuk a gyakorlatban és közben visszatérő rendszerességgel rész kell venniük az élethosszig tartó tanulás iskolarendszerű és azon kívüli formáiban, beleértve a permanens autodidakta önfejlődést is.

- 6) Nagyon fontos az Egyetemen a belső együttműködés, így pl. a közös tananyag- és eszközfejlesztés, a tananyagok permanens frissítése, vagy pl. az összehangolható szakmai foglalkozások együttes megtartása. Örömmel olvastam a honlapon a közelmúltban végrehajtott közös gyakorlatokról. Gratulálok! Az ilyen és hasonló oktatási aktusokat kell gazdagítani és erősíteni.
- 7) Két évtizede vallom, hogy az Egyetem rangját a tanszékek összegzett rangja adja meg. Minden tanszéknek, így a határrendészeti is arra kell törekednie, hogy a diszciplína első számú műhelyévé váljon, olyan kutatási és oktatási eredményeket produkáljon, amelyekre itthon és külföldön egyaránt felfigyelnek a partnerek.

Tudom, mindez nem egyszerű és nem könnyű. Ne feledjük azonban, hogy korábban sem volt könnyű. A határőr tisztképzés és a határrendészeti tisztképzés tradíciói jogelődeinket is kötelezték, bennünket is köteleztek és a maiakat is kötelezik: a Tanszéknek olyan minőségű oktatást, nevelést és kutatást kell folytatnia, amely méltán helyezheti az egyetemi tanszékek legjobbjai közé.

5. kérdésként: Egy ellentmondásos és vitatott kihívásról – a nevelésről

Az Egyetem a felsőoktatási intézményi hálónak nem csupán egy, hanem különleges tagja, mert fáradhatatlanul törekednie kell a társadalom egésze, de különösen a közszféra által megkövetelt közszolgálati attitűd és személyiségjegyek kialakítására, illetve magatartásformák, viselkedésminták átadására, a közszolgálati kultúra és érintkezés elsajátíttatására is.

A határrendészeti tisztképzés magabiztosan illeszkedik e követelményhez is, mert tradicionális jellemzője a képzés komplexitása, azaz nem csupán oktatást folytat, hanem nevelést is. Feltétlenül szólnom kell – de sajnos, ezt is csak nagyon röviden tehetem – a nevelési intézményrendszer három központi eleméről: ***a hallgatókról, az oktatókról és a vezetőkről.***

- 1) Meggyőződésem, hogy ***a mai hallgatók*** jobbak, mint mi voltunk negyven évvel ezelőtt. Szélesebb körű általános műveltséggel, jobb idegen nyelvi és kimagasló informatikai

felkészültséggel, valamint a mai kornak megfelelő nyitottsággal és rámenősséggel jönnek a rendészeti ágazatba.

Önként érkeznek. Felajánlják egész lényüket a bipoláris pedagógiai tevékenységhez, és pedig nem-csupán az oktatásban, hanem a nevelésben is, vagyis önnön személyiségük fejlesztésében. Élni kell, jól és helyesen kell élni, de soha nem szabad visszaélni az általuk felkínált bizalommal – és ami a legfőbb: nem szabad elhibázni ezt a nagy, közös pedagógiai folyamatot.

- 2) ***Minden felsőoktatási oktatónak*** naponta, legalább egyszer eszébe kell(ene) jutnia: pedagógus vagyok. Pedagógus, és nem „csak” oktató. A legfőbb pedagógus, azaz a legfőbb tanító és egyben a legfőbb nevelő maga az oktató, ezért személyes felelőssége a nevelésben is megkérdőjelezhetetlen.

A hallgatók oktatását és nevelését a közigazgatás, a honvédelem, a nemzetbiztonság, illetve a rendészet gyakorlatában, valamint a tudományos közéletben tapasztalt oktatók kell, hogy szolgálják. Sajnos, az e téren elért vitathatatlan eredmények ellenére is, mindmáig megoldatlan hiányosság terhét hordozzuk: a rendészeti felsőoktatási pályát a rendészeti praxisban szolgáló legkiválóbb kollégáknak is vonzóvá kell(ene) tenni – egzisztenciális, morális és minden más tekintetben. (Ez viszont különösen messze meghaladja valamennyi szakmai tanszékvezető hatáskörét.)

- 3) Az Egyetem minden szintjén ***az egyik legfőbb vezetői feladatnak*** kell(ene) tekinteni a követelmények és a hallgatói igények kölcsönös egyeztetését, a „*Hallgató – Egyetem – Megrendelő*” viszonyrendszer harmóniáját. Csak így várható el igazán, hogy a hallgatók szorgalmas tanulmányi munkával, fegyelmezett magatartással és kulturált viselkedéssel teljesítsék az egyre fokozottabb követelményeket.

6. kérdésként: A határrendészeti tisztképzés és a bolognai folyamat viszonyáról

Hazánkban is ***divattá vált kritizálni, sőt szidni*** a bolognai szisztémát. A rendészet és a rendészeti felsőoktatás hívei, tisztelt Kollégák, ***ne álljunk be ebbe a sorba!***

A bolognai idea egyik alappillére, hogy az indokolatlanul és pazarlóan hosszú képzési időket lecsökkentve, a hároméves alapképzés befejeztével a végzetek azonnal konvertálható képesítéssel, késlekedés nélkül kezdjék meg a pályájukat. A későbbiekben pedig, a többéves gyakorlati tapasztalat birtokában, de akkor is csupán egy kisebb részük „léphessen felsőbb osztályba”, azaz felvételizhessen a mesterképzésre. A két ciklus között szükség van a néhány éves nagybetűs „Életre”, mert a mesterképzés éppen a praxisban

megszerzett tapasztalatokra is kell, hogy épüljön és nem csupán az alapképzésben elsajátított kompetenciákra.

Egyébként, e kérdésben is igaz a mondás: nincs új a Nap alatt. Emlékezzünk! Jónéhányan ülünk ebben a teremben, akik a 20. század második felében a még csak később megszülető bolognai folyamatot megelőzve szereztünk **bolognai rendszerű** képesítéseket, okleveleket, doktori fokozatokat – a katonai felsőoktatásban folytatott határőr tisztképzésben.

Örülök, hogy a rendészeti felsőoktatásban a bolognai vertikális egymásra épültség biztosított. Az alap- és mesterképzés kiforrott. Őszintén remélem, hogy – a MAB elutasító határozatában foglaltakat fegyelmezetten pótolva – mihamarabb létrejön és megkezdődhet a rendészettudományi doktori iskolában is a képzés, mert a tudomány, a professzió és a hivatásunk önbecsülése is ezt követeli a rendészeti felsőoktatástól.

Az osztatlan képzésről most nem beszélek, az külön fejezetet érdemelne. Azt a kérdést pedig, hogy más képzési területeken, más képzési ágakban, más alap- és mesterszakokon hogyan valósítják meg vagy sértik meg a bolognai folyamatot, ***nem tisztem és nem is fogom megítélni, illetve minősíteni.***

Befejezőként

A jubileumi kötetben, a tanulmányt lezáró gondolataimat kilenc pontban foglaltam össze. Előadásom végéhez közeledve, kiemelem a 7.3. ponttal jelölt üzenet két mondatát. „*Máig pontosan nem tisztázott és nem meggyőző okokból (magyarázat több is van), az önálló Határőrséget 2007. december 31-én felszámolták. Ennek következtében a 2008. január elsejétől integrált Rendőrségen belül kell őriznünk a határrendészeti ágazat értékeit és a határrendészeti tisztképzés színvonalát ugyanúgy, mint ahogy őrizzük például a közrendvédelmi, a közlekedésrendészeti és a bünyügyi tisztképzést.*”

Az idézett üzenetet továbbszöve, nyomatékosan hangsúlyoznom kell három gondolatot.

- 1) A határrendészeti tisztképzés RTF-en történt meggyökereztetése és két évtizedes eredményessége tevőlegesen hozzájárult az unió-kompatibilis határrendészet meghonosításához és a Határőrség modern rendészeti szervvé történt átalakításához.
- 2) A határrendészeti tisztképzés jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a Határőrség 2007. december 31-i megszüntetését és a feladatrendszer rendőrségi integrációját követően a határrendészet „nem dőlt romokba”, mert a határrendészeti állomány épp’ a rendészeti

felkészültségéből fakadóan vált képessé a proaktív pályamódosításra és a kreatív asszimilációra.

- 3) A határrendészeti tisztképzés rendészeti jellegét annak tudatában kell még inkább erősítenünk, hogy az Unió fejlődésével, az uniós külső határok belső határokká válásával a határrendészeti feladat- és hatáskörök továbbszűkülnek, és a határrendészeti állomány a belátható jövőben újabb horizontális rendészeti pályamozgásra kényszerül. Ez pedig azt jelenti, hogy a korábban megszokott és indokolt specializáció helyett a határrendészeti tisztképzésben a rendészeti képzés generalista jellegét kell erősíteni!

Sok sikert kívánok minden Kollégának a rendészettudományok műveléséhez, akár a rendészeti praxisban, akár a rendészeti felsőoktatásban teljesít szolgálatot. Nem véletlenül alkalmazom a „szolgálatot”, mint terminus technicum. Ókori eredetű a szállóige, miszerint a pedagógus a társadalom rabszolgája; én pedig hozzáteszem: a rendészeti pedagógus pedig a rendészeté, amit *szolgálnia kell, hittel és alázattal*.

Remélem, hogy 42 évnyi felsőoktatási szolgálat alapján, hitelesnek fogadják el, amit ma, innen üzenek minden oktató-kollégának a rendészeti felsőoktatásban: Mindaddig, amíg a hallgatók közt élsz, élj a hallgatókért. Tedd, amit tenned kell, és ne tántorítsanak el más célok és eszmények. Ne kedvetlenítsen el az előmenetel lassúsága, vagy az elismerés elmaradása. Az igazi elismerés egykori hallgatóid köszönete és hálás emlékezete lesz.

A jövőre gondolva, a magyar történelem egyik kiemelkedő személyiségének mondását idézem. Bízom abban, hogy az utánunk jövők, ha netán eszükbe jut megítélni bennünket – akik a határrendészeti tisztképzés létrehozásának, majd egyetemi rangú kiteljesítésének nevesített vagy csupán névtelen részesei lehettünk –, hátha így vélekednek majd rólunk: *„Lehet, nem tetted meg mindent, amit meg kellett volna tenni, de mindent megtettek, amit meg lehetett tenni.”*

(Bethlen Gábor erdélyi fejedelem 1580-1629)

Köszönöm a figyelmet!

Budapest, 2013. május 15.